



## **Ο ΠΤΩΧΟΣ ΛΑΖΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΚΚΟΣΜΙΚΕΥΜΕΝΩΝ ΑΝΑΡΧΟΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ**

Ἄνθρωπος δέ τις ἦν πλούσιος καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. Πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἠλκωμένος καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ. Εγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· ἀπέθανεν δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ ἅδῃ ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὑπάρχων ἐν βασάνοις ὄρᾳ τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπεν Πάτερ Ἀβραάμ ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. Εἶπεν δὲ Ἀβραάμ· Τέκνον μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· νῦν δὲ ὁδε παρακαλεῖται σὺ δὲ ὀδυνᾶσαι. Καὶ ἐπὶ πᾶσιν τούτοις μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν. Εἶπεν δὲ Ἐρωτῶ οὖν σε πάτερ ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκόν τοῦ πατρός μου ἕχω γὰρ πέντε ἀδελφοὺς ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου. Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ ἔχουσιν Μωσθεῖα καὶ τοὺς προφῆτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν. Ο δὲ εἶπεν Οὐχὶ πάτερ Ἀβραάμ ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῆ πρὸς αὐτοὺς μετανοήσουσιν. Εἶπεν δὲ αὐτῷ Εἰ Μωσθεὺς καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ πεισθήσονται

## Μετάφραση της Ευαγγελικής περικοπής

Είπε ο Κύριος: «Κάποτε υπήρχε ένας πλούσιος άνθρωπος, ο οποίος εφορούσε πορφύραν και λινά ενδύματα και εζούσε καθημερινώς μέσα σε μεγάλην πολυτέλειαν. Κοντά εις την πύλην του πιο ξαπλωμένος ένας πτωχός, ονομαζόμενος Λάζαρος, γεμάτος πληγές, ο οποίος επιθυμούσε να χορτάση από τα ψίχουλα που έπεφταν από το τραπέζι του πλουσίου. Ακόμη και τα σκυλιά εσυνείθιζαν να έρχονται και να γλύφουν τις πληγές του. Συνέβη δε να πεθάνη ο πτωχός και να φερθή από τους Αγγέλους εις τον κόλπον τού Αβραάμ. Επέθανε δε και ο πλούσιος και ετάφη. Εις τον άδην, όπου εβασανίζετο, εσήκωσε τα μάτια του και βλέπει από μακρυά τον Αβραάμ και τον Λάζαρον εις τους κόλπους του. Και εφώνασε και είπε, 'Πάτερ Αβραάμ, ελέησέ με και στείλε τον Λάζαρον να βουτήξη την άκρη του δακτύλου του σε νερό και να δροσίση την γλωσσά μου, διότι υποφέρω μέσα σ' αυτήν την φλόγα''. Αλλ' ο Αβραάμ είπε, 'Παιδί μου, θυμήσου ότι συ απήλαυσες τα αγαθά σου εις την ζωήν σου όπως και ο Λάζαρος τα κακά· τώρα όμως αυτός εδώ παρηγορείται και συ υποφέρεις. Και εκτός από όλα αυτά υπάρχει μεταξύ μας ένα μεγάλο χάσμα ώστε να μη μπορούν να περάσουν εκείνοι πού θέλουν να διαβούν απ' εδώ σ' εσάς, ούτε οι απ' εκεί σ' εμάς''. Τότε είπε, 'Σε παρακαλώ λοιπόν, πάτερα, να τον στείλεις στο σπίτι του πατέρα μου, διότι έχω πέντε αδελφούς, να τους νουθετήση, δια να μη έλθουν και αυτοί εις τον τόπον αυτόν των βασάνων''. Λέγει εις αυτόν ο Αβραάμ, 'Έχουν τον Μωϋσήν και τους Προφήτας ας τους ακούσουν''. Αυτός δέ είπε, 'Όχι, πάτερ Αβραάμ, άλλ' εάν κάποιος από τους νεκρούς πάη σ' αυτούς θα μετανοήσουν''. Αλλ' ο Αβραάμ του απήντησε 'Εάν δεν ακούνε τον Μωϋσήν και τους προφήτας, δεν θα πεισθούν και αν ακόμη αναστηθή κάποιος από τους νεκρούς''».

*(Εκ της μεταφράσεως της Καινής Διαθήκης των αιμνήσεων καθηγ. Β. Βέλλα, Αρχιμ. Εύ. Αντωνιάδου, Αμ. Αλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Έκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).*

Η περίπτωση του φτωχού Λάζαρου φανερώνει μια **σχέση δυνατής εμπιστοσύνης στον Θεό**. Δεν εγκωμιάζεται η φτώχεια του, αλλά η αρετή του. Μέσα στις στερήσεις και τις άθλιες συνθήκες της ζωής του, **δεν διαμαρτύρεται πού υποφέρει**. Η καρτερική υπομονή του στο σκληρό και άδικο πρόσωπο της ζωής δεν είναι αδυναμία και παθητικότητα, **αλλά δύναμη πού αντέχει χτυπήματα**.

**Απαλλαγμένος από συμπλέγματα κατωτερότητας, δεν ζηλεύει και δεν φθονεί τον πλούσιο, πού απολαμβάνει μια ζωή πού αυτός στερείται. Δεν αντιδρά βίαια, γι' αυτό και δεν ζητά να αρπάξει αυτό πού δεν έχει**. Μέσα στην εξαθλίωση και τη δυστυχία του, δεν στρέφεται εναντίον του Θεού και της σκληρότητας των ανθρώπων. **Στηρίζει την ελπίδα του σε Εκείνον**, για να υπερνικήσει την εγκατάλειψη, την περιφρόνηση και την αναλγησία των ανθρώπων, η οποία ήταν πράγματι τρομακτική: «*αλλά και οι κύνες ερχόμενοι απέλειχον τα έλκη αυτού*», ακόμη και τα σκυλιά έρχονταν και έγλειφαν τις πληγές του.

Ο Λάζαρος γίνεται για εμάς ο τύπος εκείνος του ανθρώπου πού **απαγκιστρωμένος από τα υλικά αγαθά της ζωής πέφτει στην αγκαλιά του Θεού**.

**Ελεύθερος απ' όλα εκείνα πού όταν μας λείψουν μάς οδηγούν στη διεκδίκηση, στην οργή, στη βία και τελικά στην απόγνωση**.

Αρχιμ. Ν.Κ

Απόσπασμα από τη ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ (31/10/2010)